

КЕЙТИ РОБЪРТ

НЕЧЕСТИВА КРАСОТА

Книга трета
от поредицата МРАЧЕН ОЛИМП

Превод от английски език
Мариана Христова

У

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Wicked Beauty*
Copyright © 2022 by Katee Robert
All rights reserved.

Превод Мариана Христова
© Егмонт България, 2022
Редактор Десислава Иванова
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2023
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2952-5

На всеки, който предпочита щастливия край пред трагедиите.

7 ЕЛЕНА

– Мамка му, закъснявам! – измърморвам под нос. Слава на боговете, коридорите на Додона тауър са пусти, но от това часовникът в главата ми само тиктака още по-силно. Днес е вечерта, в която всичко ще се промени. Вечерта, когато ще спра да бъда пешка в игрите на другите хора и най-накрая ще придобия самостоятелността, за която копнея от малко момиченце.

И мамка му, не мога да повярвам, че *закъснявам!*

Тръгвам по-бързо. Едва потискам порива да се затичам. Да се появя задъхана и зачервена на олимпийско парти е по-лошо дори от това да закъснея. Външността има значение. Олимп отдавна не е преживявал нещо, което да може да се нарече традиционна борба, но всеки ден се водят и печелят малки битки за най-дребните неща.

Грижливо измислен модел на роклята.

Сладка дума, зад която се крие отровно жило.

Женитба.

Бързо влизам в асансьора, който ще ме качи до балната зала, и едва устоявам на порива да заподскачам на пръсти от нетърпение. По принцип всичко това изобщо не би ме вълнувало. Аз съм превърнала дребните бунтове за незначителни неща в изкуство.

Но тази вечер е различно.

Тази вечер брат ми Персей – сега Зевс – ще направи обявление, което ще промени всичко.

Преди по-малко от седмица Арес умря. Това не беше чуд-

но – той беше безкрайно стар и хлопаше на портите на подземния свят от цели три месеца – но това ни откри възможност, която обикновено идва само веднъж на поколение. От местата на всичките Тринадесет само това на Арес е отворено за абсолютно всекиго. Историята, връзките, финансите на печелившия нямат значение. Няма нужда дори да е олимпиец.

Стига само да победи.

Три изпитания, замислени така, че да разделят житото от плавата, и последният, който остане жив, става Арес. Един от Тринадесетте души, от които се състои Управителният съвет на Олимп. Всеки от тях отговаря за една конкретна част от гладкото функциониране на града, но има и друго, още по-важно за мен: никой не може да принуди някого от тях да направи нещо, което не желае.

Дори самият Зевс не може да упражнява принуда върху друг член на Тринадесетте, поне на теория. Баща ми не обръщаше внимание на тези педантични подробности. Съмнявам се и брат ми да го прави, след като наследи титлата. Но няма значение. Ако стана Арес, вече няма да бъде дъщеря на един Зевс и сестра на друг – разглежена принцеса, която не струва нищо, ако изключим хубавото ѝ лице и семейните ѝ връзки.

Ако стана Арес, ще бъде свободна.

Асансьорът се отваря и аз забързвам към балната зала. Дългият коридор се е променил след последното парти – мрачните сиви завеси, които висяха от пода до тавана от двете страни на вратите, са заменени с лек бял плат с преплетени сребърни нишки. Коридорът все още не изглежда гостоприемен, но е значително по-малко потискащ.

Любопитна съм кой се е обадил на всички, защото със сигурност не е бил Персей. Откакто стана Зевс след смъртта на баща ни, по-големият ми брат се интересува само от две неща: да ръководи бизнеса си и да управлява Олимп с железен юмрук.

Или поне да се опитва.

– Елена.

Заковавам се на място, но после разпознавам гласа и се усмихвам с облекчение.

– Ерос. Какво правиш, защо се спотайваш в сенките?

Той пристъпва напред и ми подава малка торбичка, украсена със скъпоценни камъни.

– Психея си забрави чантата.

Би трябвало да изглежда смешен с тази чантичка, особено като се има предвид фактът, че тези ръце бяха извършили толкова много насилие, но Ерос има навика да се държи така, сякаш е недосегаем. Никои не смее да му каже нищо и той го знае.

– Какъв добър съпруг. – Изминавам последните крачки, които ни разделят, и бързо го целувам по бузите. През последните месеци почти не съм го виждала, но изглежда добре. Ерос е един от най-ослепителните хора на Олимп, а това означава, че е наистина умопомрачителен. Бял мъж с къдрава руса коса и лице, от чието съвършенство художниците могат да се разплачат. – Бракът ти се отразява добре.

– И то все повече. – Той ме поглежда остро. – Днес много си се постарала.

– Харесва ли ти роклята? – питам и прокарвам ръце по нея. Ушитият по поръчка златист плат прилепва като втора кожа от раменете до хълбоците ми, преди да се разшири съвсем леко. Натезал е от изящна украса, предназначена да улавя светлината при всяко движение. Дълбокото остро деколте слиза между гърдите ми, а раменете ми са оформени с остри връхчета, които леко напомнят военна униформа. – Направо е за бис, както би се изразила майка ми.

Не обръщам внимание на болката в гърдите, предизвикана от тази мисъл. Винаги я гоня, когато умът ми се опита да се задържи на жената, която умря прекалено млада. Няма я вече от петнадесет години – претърпя мистериозно падане, когато бях на петнадесет. Мистериозно, да, да! Сякаш цял Олимп не подозираше, че баща ми стои зад това.

Сякаш аз не го знаех със сигурност.

Прогонвам и тази мисъл – това вече ми е втора природа. Греховете на баща ми нямат значение. Той е мъртъв, няма го, също като майка ми. Надявам се, че откакто издъхна, не е спрял да страда в мрачния Тартар. Когато мисля за смъртта

му, изпитвам само облекчение. Той умря, преди да може да ме омъжи, за да осигури някакъв скапан съюз, преди да може да причини още от болката, която му беше така любима.

Не, баща ми изобщо не ми липсва.

– Тя щеше да се гордее с теб.

– Може би. – Поглеждам над рамото му към вратите. – А може би щеше да побеснее заради това, което съм намислила. – *Намислила съм да създам опасно положение, и още как! Мамка му, смятам да е повече от опасно.*

Ерос дори не трепва. Вдига вежди и поклаща глава. Изглежда да натъжен.

– Значи искаш да си Арес. Трябваше да се досетя. Напоследък пропусна много партита. Да не си тренирала?

– Да – потвърждавам и се подготвям да посрещна недоверието му. Ние може и да сме приятели, но сме приятели по олимпийските стандарти. Вярвам му, че няма да ми забие нож в ребрата. Той ми вярва, че няма да му създам ненужни неприятности с пресата. Редовно си говорим на различни светски събития и партита и от време на време си правим един на друг услуги. Не съм готова да му поверя най-дълбоките си тайни. Не е нищо лично. Просто не вярвам на *никого* достатъчно, за да му разкрия тази част от себе си.

От друга страна, всички в Олимп много скоро ще разберат за плановете ми.

Изпъвам рамене.

– Ще се състезавам да стана следващият Арес.

– Проклятие! – Той подсвирва едва чуто. – Ще ти бъде много трудно.

Не ми казва, че според него няма да успея, но все пак посървам мъничко. *Всъщност* не очаквах ентузиазизирана подкрепа, но когато постоянно те подценяват, все пак те боли.

– Да. Е, по-добре да влизам.

– Чакай. – Той ме оглежда изпитателно. – Косата ти е малко накриво.

– *Какво?* – Вдигам ръка и докосвам главата си. Не мога да проверя без огледало. Проклятие, ще закъснея още повече, но по-добре така, отколкото да вляза в тази зала, без да изглеж-

дам идеално.

Понечвам да се обърна към банята – в същата посока като асансьорите – но Ерос ме хваща за рамото.

– Аз ще я оправя.

Отваря чантичката на Психея, рови вътре няколко секунди и изважда от нея друга, още по-малка торбичка. В нея има цял куп фиби. Ерос се размива на невярващото ми лице.

– Недей да изглеждаш толкова учудена. Ако носеше чанта, и ти щеше да имаш запас от фиби в нея. А сега стой мирно и ме остави да оправя грешката ти.

Шокът ме приковава на място. Ерос внимателно оправя косата ми и я закрепва с помощта на половин дузина фиби. Накланя се назад и кимва.

– Така е по-добре.

– Ерос. – Внимателно докосвам отново косата си. – Кога стана фризьор?

Той вдига рамене.

– Мога само да оправям щетите, но спестявам малко грижи на Психея, когато сме навън и мога да ѝ помогна.

Богове, толкова е влюбен, че ми се повдига! Радвам се за него. Наистина. Но не мога да прогоня ревността, която се свива в сърцето ми. Не заради Ерос – той ми е като брат, а не нещо друго – а заради интимността и доверието между него и съпругата му. Веднъж си помислих, че може и аз да ги получа, но всичко се разпадна с гръм и трясък и аз все още нося емоционалните белези от раздялата.

Все пак успявам да се усмихна.

– Благодаря.

– Порази ги, Елена! – Усмивката му е остра като нож. – Ще викам за теб.

Бавно си поемам дъх и се обръщам към вратата. Така и така съм закъсняла – защо да не вляза зрелищно? Изпъвам гръб и отварям двойните врати с повече сила от необходимото. Влизам в стаята и хората се разпиляват. Спирам се на място, оставям ги да ме огледат и в същото време и аз ги оглеждам.

Откакто Персей наследи титлата и стана Зевс, залата е променена. О, функционално си е още същата – блестящо бял мра-

морен под, който едва успявам да видя под краката на тълпата, сводест таван, който я кара да изглежда още по-голяма, масивни прозорци и врати, водещи към балкона в другия ѝ край. Но усещането е различно. Преди стените бяха кремави, сега са хладно сиви. Фина разлика, но все пак променя всичко.

Най-забележителен е фактът, че огромните портрети на Тринадесетте, окачени на стените, са с различни рамки. Дебелото злато, предпочитано от баща ми, го няма и на негово място се е появило изящно изработено черно. Трябва да се приближа, за да съм сигурна, но ми се струва, че всяка от тях е изработена специфично, уникална за всеки един член на Тринадесетте.

Сигурна съм, че тези промени не са дело на Персей. Баща ми може и да беше вманиачен по имиджа си, но брат ми изобщо не се вълнува от тези неща. Дори когато се налага.

Тръгвам сред тълпата с високо вдигната глава.

Обикновено мога да разпознавам всеки един от хората, които идват на парти в Додона тауър. Информацията е всичко и аз от малка научих, че това е единственото оръжие, което ми е позволено. Някои хора ме поглеждат в очите, други се взират в тялото ми по начин, от който кожата ми настръхва. Има обаче и такива, които почти ми обръщат гръб. Нищо чудно. Да си Касиос в Олимп означава, че имаш известни предимства, но значи и още нещо: че си роден в среда на вражди и политики, по-стари от теб с цели поколения. Израснах, като се учех на кого мога да вярвам – на никого – и кой действително би ме блъснал наред с натовареното улично движение при най-малката възможност: прекалено много хора, за да съм спокойна.

Но това парти не е като останалите, нощта също. Почти половината лица са непознати – хора, които са пристигнали от покрайнините на Олимп или са били докарани с ферибота от Посейдон специално за този случай. Не спирам да вървя, за да ги запомня. Не всички тук ще искат да участват в състезанието – много от тях са като повечето хора тук, в Олимп. Службогонци. Съвсем маловажни.

Не ускорявам крачка – движа се с равномерна, наперена походка, която принуждава хората да се разкарат от пътя ми. Точ-

но както очаквах, тълпата се разделя пред мен, а зад гърба ми се понася шепот. Правя демонстрация и макар че половината присъстващи ме обожават заради нея, другите ме ненавиждат.

Тази вечер всички са се постарали много. В един ъгъл сестра ми Ерида – Афродита от три месеца насам – се смее на нещо с Хермес и Дионис. Сърцето ми се свива. Повече от всичко искам да бъда с тях, както на всяко друго парти. Сестра ми и приятелите ми са единственото, което прави живота на Олимп поносим, но последните няколко месеца ми показаха ясно колко големи са новите различия помежду ни. Не бяха толкова забележими, когато Ерида си беше Ерида, но сега, когато е една от Тринадесетте...

Те продължават без мен. Това, че съм сестра на Зевс и Афродита, приятелка на Хермес и Дионис, не значи нищо. Пак си оставам пешка, която някой друг мести на дъската си.

Единствената ми възможност да променя това положение е да стана Арес.

Зървам рода Димитриу в отсрещния ъгъл – Деметра заедно с три от четирите си дъщери, както и Хадес, който е женен за Персефона. Както всички останали, и те са облечени перфектно. Фактът, че Хадес и Персефона са дошли, подчертава важноста на това, което предстои. Всички членове на Тринадесетте са тук, готови да станат свидетели на церемониалното оповестяване на турнира по замяната на Арес. Ерос застава до жена си и лицето ѝ грейва... Аз се извърщам настрана.

Вървя към трона.

Е, всъщност към тронове – още две промени, предизвикани от смяната по върховете на властта. Кресящата златна грозотия, любима на баща ни, е изчезнала, заменена от стоманена скулптура, която е привлекателна, но, о, толкова студена! Като самия Персей.

Вторият трон е по-изящна вариация на неговия. Калисто Димитриу седи на него – красива бяла жена с дълга черна коса и елегантна черна рокля. Гледа всички, които са се събрали под нея, така, сякаш на драго сърце би ни избутала всичките през огромните стъклени врати, отворени, за да влезе ароматният вечерен юнски въздух. Всъщност се съмнявам, че би се

задоволила с това. Най-вероятно на драго сърце би ни блъснала направо от балкона.

Защо брат ми избра *нея* за своя съпруга, за Хера – това е мистерия за всички в Олимп. Определено нямат вид на хора, които се харесват. Според мен бракът им се дължи на намесата на Деметра, но колкото и да се ровя и надничам, така и не намерих подходящ отговор. Предполагам, че няма значение *защо* Персей се ожени за нея – важно е само това, че го направи.

Правя бърз реверанс, който изглежда *почти* любезен.

– Зевс. Хера.

Брат ми се навежда напред и отправя студен поглед в посока към мен. Ние с Ерида сме наследили косата, очите и тена на майка си, но Персей се е метнал изцяло на баща ни – руса коса, сини очи, светла кожа и грубовато привлекателно лице. Ако положеше поне малко усилие, щеше да е достатъчно красив, за да омагьоса цялата стая. За съжаление, брат ми така и не усвои това умение до степента, в която го владеят останалите ми роднини.

Освен Херакъл. Той беше също толкова лош играч, колкото Персей.

Прогонвам тази мисъл от ума си. Няма полза да мисля и за Херакъл. Той си отиде и в очите на по-голямата част от Олимп е все едно мъртъв. Не, не е точно така. Хората говорят за мъртвите. За Херакъл обаче се правят, че никога не е съществувал. Той ми липсва почти колкото майка ми.

– Закъсняваш.

Персей не повишава глас, но няма и нужда. Хората най-близо до нас са замълчали, целите в напрежение при мисълта, че може да видят с очите си как в семейство Касиос се разиграва драма. Не мога да ги упрекна. За тридесет години на този свят съм им дала предостатъчно материал за клюки.

– Съжалявам – казвам и дори съм искрена. – Загубих представа за времето.

Обикновено не се поддавам на изкушението да прекаля с приготовленията, но сегашната ситуация е крайно необикновена.

Персей леко поклаща глава и плъзва поглед по другите в

стаята.

– Скоро ще направя обявлението. Недей да тръгваш нанякъде.

Настръхвам, но е излишно да го приемам лично. Персей говори с всички така, сякаш са малки деца или кученца. Прави го още откакто бяхме малки. Аз може и да разбирам, че просто си е такъв, но този метод на комуникация вече предизвиква негодувание сред олимпийския елит.

Е, това не е мой проблем. Не и тази вечер. Усмиввам му се ослепително.

– Разбира се, мили братко. И през ум не би ми минало.

След обявлението хората ще могат да запишат имената си. Това означава автоматично влизане в турнира за титлата „Арес“. Технически прозорецът за вписване е отворен до зазоряване, но доколкото разбирам, е малко вероятно някой да дойде в последния момент, затова искам да съм сигурна, че съм на правилното място и ще мога да пусна името си, преди някой да ме спре.

Обръщам се и оглеждам стаята, макар да усещам, че брат ми ме наблюдава. Вероятно се притеснява, че ще го засрамя още повече. По друго време може би дори щях да приема тази реакция като предизвикателство, но в момента съм съсредоточена само върху наградата. Няма да се разсея.

След днешната вечер всички ще разберат, че би било грешка да ме пренебрегнат.

Не след дълго останалите Тринадесет се приближават и застават от двете страни на брат ми и Калисто-Хера. Тя изглежда отегчена от целия процес, но май е единствената. В стаята преминава вълна на въодушевление. Знам, че Персей просто иска стабилност за Олимп, но за града цялата тази помпозност ще бъде нещо повече. Хората ще имат за какво да ликуват, това събитие ще повдигне духа им... който напоследък е доста паднал.

Тринадесетте може да управляват Олимп, но в крайна сметка са само шепа хора. Без подкрепата на населението тяхната власт е само на думи. В цялата ни история е имало само един бунт – преди няколко поколения, когато градът е бил обезлю-

ден след война между Тринадесетте – но този бунт е бил достатъчно брутален, за да разберем, че за нищо на света не искаме да се повтори.

Всичко върви най-гладко, когато сегашните членове на Тринадесетте играят играта на знаменитости. Когато някой спечели нова титла, той решава какъв имидж иска да си създаде и действа. Някои – като Деметра, предишната Афродита, Хермес и Дионис – нанасят сериозни удари, като използват общественото мнение, за да постигнат целите си. Посейдон и Хадес обаче никога не са участвали в тази игра – Хадес, защото доскоро никой от тази страна на реката изобщо не знаеше за съществуването му. Посейдон – защото получава любовта на хората по простата причина, че е един от малцината, способни да прекосяват бариерата около Олимп. Това означава, че внася всичко, което индустрията в града не може да произведе.

Цял куп нови членове на Тринадесетте за толкова кратко време – това означава несигурност, а във времена на несигурност всичко е възможно. Дори революция.

Брат ми е готов на всичко, за да го предотврати.

Тълпата се притиска по-близо към троновите и аз се отдръпвам от челото ѝ, премествам се до Дионис – бял мъж на моята възраст, с къса черна коса и впечатляващ мустак, точно толкова дълъг, колкото да се извива от двете страни на устата му. Би трябвало да изглежда нелепо, но говорим за Дионис. Той превръща нелепостта в изкуство – от жизнерадостното си поведение до крещящия си костюм. Сега ми се ухилва.

– Готова ли си?

Стомахът ми е свит на безброй възли, но отвърщам на усмивката му.

– Разбира се. Със сигурност ще има драма, а знаеш, че я обожавам.

Скоро аз ще бъда драмата.

Фотографите заемат места срещу Персей и върху лицето му пада светлина, която става все по-ярка. Това събитие ще се предава в по-широкия град, което означава, че впечатлението, което ще създадат участниците, е жизненоважно и започва сега.. От техническа гледна точка Арес няма нужда от подкрепа-

та на гражданите, за да си върши работата, но ако си популярен сред тях, нещата вървят по-гладко.

Брат ми се изправя. Не притежава властното присъствие на баща ни, но *притежава* способността да изглежда така, сякаш вижда право в душите на хората. Сега се възползва от нея: леденият му поглед се плъзва по събралите се хора и се спира на мен. В него припламва нещо – нещо, което не познавам – но Персей продължава, преди да съм разбрала какво е.

– Всички знаете защо сме тук.

Не повишава глас, но няма и нужда. Аз, братята ми и сестра ми сме обучени да говорим на обществени места още от съвсем малки. Да бъдем свършените символи на своя свършен род.

– Тук сме, за да отбележим смъртта на Арес. Той носи тази титла почти шестдесет години и си отиде прекалено рано.

Любезни думи. И безсмислени. Честно казано, последният Арес беше абсолютен негодник.

Персей се обръща към другата част на стаята.

– Тази вечер ще започнем процеса, с чиято помощ ще открием нашия следващ Арес. Традицията повелява да има три изпитания. След два дни ще разберете какво е първото. Победителят в трите предизвикателства ще стане следващият Арес.

Настава напрегната пауза. По лицето му отново преминава онова особено изражение.

Това е единственото предупреждение, което получавам.

Персей поглежда към мен и в сините му очи се появява нещо като съчувствие, докато подпечатва съдбата ми.

– И ще се ожени за сестра ми Елена.

ЗА АВТОРКАТА

Кейти Робърт е авторка от класациите за бестселъри в „Ню Йорк Таймс“ и „Ю Ес Ей Тъдей“. Пише съвременна романтика и романтичен съспенс. „Ентъртейнмънт Уикли“ нарича книгите ѝ „неописуемо секси“. От романите ѝ са продадени над един милион екземпляра. Живее в Северозападен Пасифик заедно със съпруга и децата си, една котка, която се мисли за куче, и два немски дога, които се смятат за малки кутрета. Можете да я посетите на kateerobert.com или на Twitter @katee_robort.

КНИГИ ОТ КЕЙТИ РОБЪРТ

Неоновии богове
Електриков идол